

1 februari

BLASIUS (dödad 316)

Den helige BLASIUS var armenisk biskop (och läkare?) i slutet av 200-talet. Under Diocletianus förföljelse av kyrkan (se 16/1) ska Blasius kropp ha söndertrasats med kardor som man kammar ull med (därför är han skyddshelgon för alla som arbetar med ull). Legenderna säger att han hade gömt sig i en grotta, men under en jakt flydde vilda djur till honom, deras vän, som tog hand om deras sår. Så avslöjades han. Strax därefter kom en kvinna förbi vars gris rövats bort av en varg. Blasius fick rovdjuret att återlämna sitt byte levande (var ”vargen” i själva verket en människa, en barnarövare?). Kvinnan kom till hans mörka fängelse och lyste upp det med smala vaxljus. Det sägs också att en pojke som höll på att kvävas av ett fiskben i halsen befriades på hans förbön. Allt detta sammantaget förklarar hur *blasiusvälsignelsen* kom till, när prästen under mässan håller två tända ljus i korsform (som ett X, likt andreaskorset) framför halsen på var och en och säger: *På den helige biskopen och martyren Blasius förbön befrie dig Gud från halssjukdomar och allt annat ont. Be gärna prästen ta med den välsignelsen i dag – den passar bra nu på vintern.*

Kyrkans bön på denna dag:

Herre, bönhör ditt folk, som ropar till dig på den helige Blasius dag: Ge oss fred i våra dagar och hjälp oss att vinna evigt liv.

Särskilda läsningar denna dag: Rom 5:1-5 och Mark 16:15-20

2 februari

KYNDELSMÄSSODAGEN. Firas i vårt stift på söndagen

Denna kalla vinterdag är KYNDELSMÄSSODAGEN, fast festen ofta läggs på närmaste söndag, enligt svenska almanackan. Den motsvarar *den glädjerika rosenkransens* fjärde mysterium. I kyrkan håller vi tända ljus i händerna (”kyndel” = ljus). Vi firar att Gud uppfyllde Gamla testamentets sekellånga längtan och äntligen kom till sitt hus, templet i Jerusalem. Profeten Malaki hade förutsagt: *Plötsligt skall han komma till sitt tempel, den härskare som ni ber om ... men vem kan uthärda dagen då han kommer?* (Mal 3:1-2). Uthärda? Guds Son vill inte skrämma oss, han bärs fram som en fyrtio dagar gammal, hjälplös baby i Marias famn. Överraskande? Ja, om man glömmer *det gudomliga barnet*, vars ankomst den store profeten Jesaja hade talat om (t.ex. Jes 9:2-7). Symeon och Hanna, de två åldringarna, Gamla testamentets fromma, känner igen Messias som bärs fram av de två unga, Maria och Josef, Nya testamentets fromma (Luk 2:22-40). Inga andra än dessa två, *ständigt bedjande* troende, fick av Anden veta att Messias hade kommit. Symeon tar Jesus i sina armar och kallar honom för *ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna* – ord som pekar framåt mot det kristna *missionsuppdraget* (Matt 28: 18-20).

Det välsignade ljuset du får i mässan denna dag ska du ta med dig hem. Även du kan vara missionär för *det sanna ljuset som ger alla människor ljus* (Joh 1:9), för honom som sade: *Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus* (Joh 8:12). I vinterns bittert kalla dagar kan du som Jesus vara ljus och värme för andra.

Kyrkans bön på denna dag:

Allsmäktige, evige Gud, din Son blev en av oss och denna dag framburen i templet. Låt oss här förenas med honom, så att vi kan träda fram heliga och fläckfria inför dig.

Särskilda läsningar på denna dag: Mal 3:1-4; Heb 2:14-18 och Luk 2:22-40

3 februari

ANSGAR (ca 801-865)

Guds ord och kyrkans ordning fick fäste i Gallien på 500-talet, i Britannien på 600-talet och i Germanien på 700-talet. *Vite Krist* var känd också i Norden, men någon kyrka kunde inte byggas – våra förfäder fruktade bl.a. att kyrkklockor skulle skrämja bort *landvättarna*, underjordiska väsen som man ansåg kunde hjälpa människor. Den helige *Willibrord* var i Danmark en kort tid kring år 700, men drog sig bort från ”ett grymt folk, vars kung Yngvin var vildare än ett djur och hårdare än sten”. Politiska maktstrider i landet gav äntligen draghjälp åt evangeliet: år 826 seglade en av Danmarks tronpretendenter, Harald Klak, till tyske kejsaren i Mainz med hundra skepp. Han lät sig döpa där, med de flesta av sina krigare, och vann därmed kejsarens stöd. En 22-årig fransk benediktinmunk, den helige ANSGAR, erbjöd sig att följa med tillbaka och kristna danerna. Haralds kungaplaner gick dåligt, han fördrevs. Ansgar stannade modigt kvar i södra Jylland och började en missionsrörelse i kraftig motvind – bl.a. genom undervisning av danska slavar som han friköpte. Sveakungen Björn på Björkö (Birka) ville också ha Ansgars besök och höra om kristendomen. Med stor glädje åkte Ansgar iväg över havet, men överfölls av vikingar, som tog allt han hade, alla gåvorna till Björn samt Ansgars dyrbara boksamling på fyrtio böcker. Sällskapet fick ta sig tomhänta, och delvis till fots, upp genom ett land med dåliga vägar, gles bebyggelse, vilda skogar och ”sjöar stora som hav”.

I Birka mötte Ansgar kristna fångar som redan hade inlett den kristna förkunnelsen, och från år 829 till 831 missionerade han där. Platsen har grävts ut i vår tid, men tyvärr har spåren efter kyrkan som Ansgar ska ha rest ännu inte hittats. Ett mäktigt Ansgarkors står nu där, ett viktigt mål för pilgrimer. Birka i Mälaren och Slesvig i södra Jylland – två handelsplatser, varifrån många varor och nya idéer spreds – blev missionens utgångspunkter. Framgångarna var få. Ansgar gjordes till ärkebiskop av Hamburg, som han fick se skövlas av vikingar år 845, till stor skada för hans nordiska missionsprojekt. Den danske kungen tog dock ofta emot hans besök och använde den lärde biskopen som sin rådgivare. Ansgars personliga föredöme i helgonkalendern var den helige *Martin av*

Tours. Ansgar levde asketiskt som han och tjänade ihop till sin föda genom att knyta fiskegarn, ungefär som apostlarna (Mark 1:19). Det ryktades att Ansgar botade sjuka genom särskilda nådegåvor, men den ödmjuke mannen svarade: *Då vill jag be Gud göra ett under med mig själv, nämligen att göra mig till en god människa.*

Ansgar dog idag år 865. Hans liv beskrevs av hans biskopsefterträdare, den helige RIMBERT (vars dag infaller i morgon). Texten finns på nutidssvenska (Proprius förlag, 1986). Ansgar räknas som Nordens apostel, även om han inte lyckades förändra mycket. Att bära frukt för Guds rike (Mark 4:20) är inte alltid samma sak som att uppleva framgång! Och framgång kan komma på längre sikt – långt efter din död.

Kyrkans bön på denna dag:

Herre, helige Fader, du sände din tjänare Ansgar till Norden med ljuset som upplyser alla folk. Hör hans bön för oss, som lever av den tro som han förkunnade, och låt oss alltid vandra i din sannings ljus.

Särskilda läsningar denna dag: Jes 42:5-10 och Matt 4:13-17

4 februari

NILS HERMANSSON (ca 1325-1391)

I denna värld där de starka hänsynslöst ger sig på de svaga, utan tanke på Gud, lyser då och då kyrkliga ledare upp mörkret genom att våga säga emot. Den helige 1300-talsbiskopen, NILS HERMANSSON av Linköping, som hade varit privatlärare åt heliga Birgittas barn, riskerade ofta livet när han modigt kritiserade makthavarnas övergrepp mot folket och kyrkan. Inte ens kungen gick fri – ”djävulens tjänare” kallade Nils honom. En gång drog kungen själv i kyrkan en dolk för att döda biskopen, men hejdades av sina män.

Nils var mycket god mot fattiga och nödlidande, men sträng mot sig själv. Han kunde också bota sinnessjuka och demonbesatta. Heliga Birgittas nära vän vilar i sin domkyrka i Linköping. En latinsk text kring gravstenen i väggen nämner de vackra liturgiska texter han skrev om Birgitta – vars relikier han fick ta emot i sin kyrka då de anlände med en stor procession från Rom – och om den heliga *Anna*, samt om helgonet från i går, *Ansgar*.

Kyrkans bön på denna dag:

Himmelske Fader, du gjorde den salige Nicolaus till ett föredöme för sin hjord i lidelse för rättvisan och kyrkans helighet. Hör hans bön för oss och ge oss nåden att leva helt i samklang med vår tro på din Son Jesus Kristus, vår Herre.

Särskilda läsningar denna dag: Hes 3:16-21 och Luk 22:24-30

5 februari

AGATHA (dödad ca 250)

Medan dessa rader skrivs flyr kvinnor på många håll i världen, även kristna, undan misshandel och sexuella övergrepp, inte minst där krig råder. Den heliga AGATHA i 200-talets Sicilien hamnade i ett förtvivlat läge, där hon inte kunde komma undan. Hon erbjöds äktenskap av ingen ringare än kejsarens Decius ståthållare på ön, som samtidigt ansvarade för den lokala kyrkoförföljelsen. Hon sa ett klart nej – både till honom och till att avsvärja sin tro på Kristus. Hennes modiga ja, fräcka svar på hans hot visar hur fornkyrkans kristna tog avstånd från de grekiska myterna i vilka gudarna gjorde många omoraliska handlingar som ingen anständig människa borde efterlikna: ”Jag önskar för dig att din hustru vore som den Venus du dyrkar samt att du själv vore som Jupiter.” När ståthållaren rasande skällde ut helgonet för denna provokation, svarade hon: ”Det förvånar mig att du, som är en så klok man, förfallit till en sådan dårskap, att du kallar dem för dina gudar, vilkas leverne du inte skulle vilja efterlikna eller se din hustru efterlikna. Är dina gudar goda, så har jag ju endast tillönskat dig något gott” (ur den Jacobus de Voragine *Helgonlegender, Legenda Aurea*).

Agatha tvingades enligt legenden leva en månad med prostituerade som skulle påverka henne enligt ståthållarens önskan. Hon stod fast som en klippa. Då återstod bara tortyren som i sin fasansfulla grymhet riktade sig just mot hennes kvinnlighet: man skar av Agathas bröst och ingen läkare fick hjälpa henne. Legendan säger att en mystisk gammal man – den helige aposteln Petrus själv – kom på natten till Agatha i fängelset från himmelen med en liten gosse. Han lugnade och botade henne i Jesu namn. Men fasorna fortsatte. Nästa dag rullades Agatha naken över krossade stenar och glödande kol tills hon i döden äntligen fick slippa sina sadistiska plågoandar. Detta ägde rum år 253.

Bland de många pilgrimer som vi vet senare kom och bad vid Agathas grav var självaste *Lucia*, som också blev martyr och som vi firar 13 december. Agatha påminner även om heliga Agnes, heliga Eulalia och många fler, alla dessa som trots hot och tortyr inte ville förneka sin kristna tro. Bara Gud vet hur många martyrer var – och är just nu.

Kyrkans bön på denna dag:

Herre, hör den heliga Agathas bön för oss och förlåt oss våra synder, ty hon behagade dig när hon utan att frukta döden höll fast vid Kristus och slog vakt om sin värdighet och renhet.

Särskilda läsningar denna dag: 1 Kor 1:26-31 och Luk 9:23-26

6 februari

PAULUS MIKI OCH FÖLJESLAGARE (dödade 1597)

Strax efter att Japan upptäckts av européerna satte jesuitmissionären Franciskus Xavier – vän till den helige Ignatius av Loyola – sin fot på ön. Han mötte en högt utvecklad civilisation, en svag kejsare och maktfulla lokala krigsherrar. När han efter två år reste vidare fanns det redan omkring 1000 kristna, alla fattiga. 12 år därefter – 1563 – omvändes den förste krigsherren, sedan följde enstaka samurajer och buddhistiska munkar. Den mäktiga kejsarliga generalen gav 1587 order om att alla missionärer skulle utvisas, men de stannade kvar och fick tiotusentals nya konvertiter. Konflikter mellan franciskaner och jesuiter, samt mellan portugiser och spanjorer, utnyttjades av staten för att bromsa kristnandet. När ett rykte spreds att missionen bara var ett svepskäl för en kommande europeisk militär invasion, hängdes den helige jesuitprästen PAULUS MIKI och 25 andra (två jesuiter, sex franciskaner och 17 lekmän, varav tre unga pojkar) upp på kors utanför Nagasaki. Det skedde 5 februari år 1597. Paulus Miki predikade länge, hängande på korset (se citatet nedan), han förlät sina mördare och uppmanade dem till omvändelse. Sedan stacks alla ihjäl med lansar. Men förtrycket misslyckades: femton år senare räknade kyrkan 300 000 medlemmar.

Från Europa kom nu även protestantiska missionärer, vilket ökade makthavarnas förvirring om vad de kristna egentligen ville. Staten krävde återigen utländska missionärers avresa och hotade alla japaner med döden på bålet om de hade kontakt med kristna. 37 präster och munkar stannade kvar i landet trots utvisningen. Nu följde olika massavrättningar, oftast på bål, med stora publikskaror. Alla japaner tvingades att en gång om året offentlig bekänna vilken tro de tillhörde. Man skulle trampa på en bild av Jungfru Maria med barnet, en s.k. *fumie*. Många kristna gjorde det medan de försökte att vara någon annanstans i tankarna. En del av dessa fumier kan idag ses på museum, slitna av tusentals fötter. För att bli av med de mest motsträviga uppfanns nya tortyrmetoder, där offren långsamt förblödde och kvävdes under flera dagar, upphängda i rep, upp och ner, eller man använde eld (se 28/9). Trots detta förblev många trogna mot sin kristna tron, man höll ihop och i Nagasaki bröt ett kristet uppror ut 1637. I gatorna hängdes banderoller som hyllade Altarets sakrament och överallt ropades Jesu och Marias namn. Upproret krossades och 25 000 kristna massakrerades. Nu stängde Japan sig mot omvärlden och den förföljda kyrkan gick under jorden (ungefär som det är i Nordkorea, när dessa rader skrivs).

Isolationen varade två hundra år. När missionärer från Väst äntligen fick komma in, 1865, trädde tusentals kristna fram ur ingenstans. De kunde fortfarande lite latin, de ägde relikier av sina dödade präster och de bad om figurer av Jesus och Maria. Inte minst i Nagasaki var tron levande. Denna stad, där så många kristna gett sina liv, förstördes 9 augusti 1945 av den amerikanska atombomben, tre dagar efter bomben över Hiroshima. Den omfattande katastrofen, ett fasanfullt dödande av oskyldiga civila, skildras gripande i boken *En sång för Nagasaki* (Catholica). Den handlar om en kristen läkare, Takashi Nagai (ett framtida helgon?).

Kristendomen är kvar i Japan, katolska kyrkan är liten – ungefär som i Sverige – men aktad.

Ur den helige Paulus Mikis predikan medan han hängde på korset:

Då denna stund nu har kommit för mig, tror jag inte att det finns några bland er som tror att jag skulle vilja fara med lögn. Därför säger jag öppet till er, att det inte finns någon annan väg till räddningen än de kristnas. Då denna väg lär mig att jag skall förlåta mina fiender och alla dem som torterat mig, förlåter jag gärna kungen och alla som har skuld till min död och jag ber dem enträget att ta emot det kristna dopet.

Kyrkans bön på denna dag:

Gud, du som är kraften bakom dina helgons seger, du kallade din tjänare Paulus och hans följeslagare att gå i Kristi spår från kors till härlighet. Låt också oss, på deras förbön, utan att vackla hålla fast vid vår bekännelse intill vårt sista andetag.

Särskilda läsningar denna dag: Gal 2:19-20 och Matt 28:16-20

7 februari

EUGÈNIE SMET (1825-1871)

På Alla själars dag (2 november) ber vi katoliker för de avlidna. Om de på grund av sina synder behöver genomgå en rening innan de kan möta Gud – den smärta vi kallar för *skärselden* (1 Kor 3:11-15) – så kan vår förbön och våra kärleksfulla uppoffringar ge dem lindring på vägen. Men varför inte be för dem varje dag? Och varför inte göra sådana uppoffringar som samtidigt hjälper alla dem som *innan döden* lever i jordiska ”skärseldar”? Den saliga EUGÈNIE SMET grundade – uppmuntrad av bl.a. den helige kyrkoherden från Ars – kongregationen *De heliga själarnas hjälpare*. Ensamma, lidande, sjuka människor i 1800-talets Frankrike, präglad av social misär, blev systrarnas målgrupp. De spred sig till 24 länder. ”Du älskar Guds eld, och du tänder den i andra” skrev en medhjälpare till Eugènie. Systrarna lyckades stanna kvar i Kina efter att kommunisterna på 1940-talet utvisade främmande missionärer, där levde de isolerade från omvärlden under 30 år. Eugènies egen skärseld kom till henne innan döden: en mångårig och allt mer plågsam cancer som bröt ner henne. Detta kors tog hon emot utan att sluta älska Kristus och lita på Guds försyn. Hon dog idag, år 1871.

Saliga Eugènie, du visade oss att kärleken inte vet av några gränser och att vi bör vara nära alla dem som lider, vara sig de lever ibland oss eller är på väg mot Gud i evigheten. Be för alla som, skrämda av världens elände och tanken på döden, ännu inte har bestämt sig för att fullt ut följa Kristus, han som avstod från allt för att bli en av oss.

8 februari

HIERONYMUS EMILIANI (1486-1537)

JOSEFINA BAKHITA (ca 1870-1947)

HIERONYMUS EMILIANI – skyddshelgonet för föräldralösa barn – var redan vid 24 års ålder general. År 1508, när han försvarade Venedig, hamnade han i krigsfångenskap. I bojorna började han be till jungfru Maria. Han frigavs som genom ett under. Då bestämde han sig för att lämna militärlivet och bli präst. Det fanns gott om föräldralösa barn i det krigshärjade landet. Han grundade hem för dem där de kunde få yrkesutbildning och räddade också många flickor från prostitution. I den lilla byn Somasca nära Bergamo grundade han ordenssällskapet *De fattigas tjänare* som snart kallades för somaskerna. Pesten bröt ut i norra Italien. Hieronymus och hans bröder betjänade utan tanke på sig själva de smittade och begravde de döda. Han dog i böldpest idag år 1537. Hans orden har minskat i storlek men bedriver ännu skolor och hem för föräldralösa i Italien.

I Belgien har en annan orden, som arbetar med föräldralösa och äldre och sjuka tagit hans namn: Bröderna av den helige Hieronymus Emiliani.

Kyrkans bön på denna dag:

Barmhärtighetens Fader, du som i den helige Hieronymus gav de faderlösa en fader och försvarare, hör hans bön och hindra att vi kränker din helige Ande, som gör att vi med rätta kallas dina barn.

Särskilda läsningar denna dag: Tob 12:6-14b och Mark 10:17-30

Också idag:

Tioårig svart flicka från Darfur i Sudan förs bort av arabiska slavhandlare, säljs vidare fyra gånger, upplever omänsklig misshandel och köps av en italiensk diplomat som tar henne till sitt land. Där blir hon fri och väljer att bli nunna. Under 50 år tjänar hon Gud, hjärteglad och hjälpsam mot alla. Hon dog idag år 1947. Så mycket man skulle vilja fråga den heliga JOSEFINA BAKHITA om! Hon ställde upp på oräkneliga intervjuer, men hade hon levt idag, så hade hon nog ställt frågor till oss. Hon skulle nog säga:

Sedan 1950-talet har landet jag kom ifrån, plågats av krigstillstånd som ingen bryr sig om förutom de länder som för in vapen! Flera miljoner har dött när det arabiska Nord har velat plundra och underkuva era svarta, kristna bröder och systrar i Syd. I Darfur började 2003 ett av världens mest hänsynslösa folkmord med hundratusentals döda och tre miljoner människor på flykt, och omvärlden har låtit det pågå. Vem ska bota generationer av skadade människor till kropp och själ? Varför tar lidandet aldrig slut? Varför gör man mig så intressant, men glömmer mitt folk?

Kyrkans bön på denna dag:

Gud, du ledde den heliga Josefina Bakhita från slaveriets förnedring till värdigheten som din dotter och Kristi brud. Låt oss med hennes förbön och exempel vörda den korsfäste Herren Jesus utan att tröttna i vår iver och i hans kärlek alltid vara beredda att möta vår nästa med barmhärtighet.

9 februari

ANNA KATHARINA EMMERICK (1774-1824)

Den saliga nunnan ANNA KATHARINA EMMERICK var bunden till sängen av sjukdom. Allt sitt lidande offrade hon till Gud, inte minst för lindring åt de lidande personerna i **skärselden**, de döda som är frälsta men ännu plågas av följderna av sina synder. Hon kände starkt för denna osynliga del av kyrkans gemenskap, Kristi kropp (1 Kor 12:26), hon såg och hörde själarna där för sin inre blick. I sina visioner såg hon även detaljer om Bibelns personer och platser, som vi annars inte känner till – t.ex. namnet på den onde rövaren på korset (Luk 23:39), ”Gesmas” (en av många idéer som Mel Gibson lånat till filmen *The Passion of The Christ*). Diktaren Clemens Brentano satt under sex år vid hennes sjuksäng och skrev ner visionerna. Han försäkrar att han inte ändrat något, vilket naturligtvis har ifrågasatts.

Katolska kyrkan tar inte ställning till Anna Katharinas privata inre upplevelser, men erkänner hennes liv som helgon. Men arkeologiska utgrävningar utifrån hennes visioner har faktiskt avtäckt ruinerna av en byggnad, kallad ”Marias hus”, nära Efesos i Turkiet – en bekräftat helig plats för kristna i forntiden. Hur kunde hon veta att den fanns där? Är då alla hennes övriga syner också ”sanna”? Ingen vet. Man fylls av vördnad och förvåning när man läser vad hon beskriver om Bibelns personer, man står som mitt i en levande film. Karaktärsskildringarna övertygar, även de osympatiska. Här talar en späd och allvarlig röst, ett ”ögonvittne” som är gripen av vad hon tror hon ser.

När det ryktades att Anna Katharina drabbats av Kristi sårmärken (stigmata) och höll sig vid liv på så gott som ingen föda, kallade några henne för ett levande helgon, andra för bedragerska. Hon tvingades genomgå flera medicinska undersökningar, som bara kunde bekräfta att ryktena var sanna. Hon dog idag, 49-årig, år 1824, och är begravd i Dülmen i Westfalen, Tyskland. Vad lär hon oss? Att ”den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas” (Matt 7:8). När du läser i Bibeln, långsamt och i dialog med Gud, när du ”bultar på Guds ord”, då får du inre bilder av det du betraktar. Stanna ett tag i det som dyker upp. Du är på helig mark, där Gud ger sig till känna. Du lär också se dig själv med Guds ögon, genom Bibelns personer. Allt som krävs är tålmod och fokusering. Så mycket han vill visa dig om du bara stannar kvar i bön! ”Bli kvar i mig, bli kvar i min kärlek” säger Jesus (Joh 15:4.9).

Saliga Anna Katharina, när du betraktade den Korsfästes uppoffringar för oss greps du av djup kärlek och hängivenhet till honom. Allt du ville var att följa honom så nära som möjligt och så öppnade han dina ögon för Skriftens hemligheter och lät dig smaka på hans eget lidande. Be för oss, som varje dag går förbi hyllan där Bibeln står – och väggen där korset hänger – utan att bry oss. Må Guds ande få oss att stanna upp och vända vår uppmärksamhet mot honom och mot allt han vill säga oss.

10 februari

SCHOLASTICA (ca 480 – ca 542)

Kristen syskonkärlek: den heliga nunnan var syster till den helige Benedictus (11 juli) som hon bara kunde träffa en gång om året. Efter en sådan dag med lovsång och djupa samtal bad hon honom att stanna och prata hela natten, men fick nej. Då bad hon till Gud och ett plötsligt våldsamt åskväder med skyfall tvingade den förskräckte Benedictus att stanna. Det ångrade han nog inte, för tre dagar senare avled hans älskade syster. Hon gick före honom till den himmel som de så gärna samtalade med varandra om. När Benedikt dog begravdes han i samma grav som sin syster. Vi kristna är bröder och systrar. Tydligare kan det inte visas.

Kyrkans bön på denna dag:

Vi ber dig, Herre, på den heliga Scholasticas minnesdag om nåden att tjäna dig med kärlekens djärvhet och glädjas åt ditt rika gensvar.

Särskilda läsningar denna dag: Höga V 8:6-7 och Luk 10:38-42

11 februari

VÅR FRU AV LOURDES

Den 8 december 1854 fastslog den salige påven Pius IX högtidligt den kristna läran om *Jungfru Marias obefläckade avlelse* (Maria Immaculata, som vi firar just den dagen). Det var en triumfdag för alla som älskar den fattiga kvinnan från Nasaret. På dagen fyra år senare började Jungfrun själv visa sig, vänlig, öm och allvarlig, för den heliga Bernadette Soubirous (se 16 april) vid en grotta i byn Lourdes i södra Frankrike. Marias budskap var att vi ska göra bot och be för syndarnas omvändelse. ”Jag är den Obefläckade Avlelsen” sa hon till den fattiga 14-åriga flickan från en from, men hårt prövad familj (”Que soy era Immaculada Councepciou” på den lokala dialekten). Bernadette föll på knä inför ”den vita Damen” och bad sin rosenkrans som i extas. Det obildade barnet förstod inte innebörden i de meddelade orden om den obefläckade avlelsen, men det gjorde prästerna, och de häpnade. Bernadette återkom till platsen flera gånger och allt fler människor följde med. På Marias uppmaning grävde flickan i marken med händerna och en källa sprang fram. Hopplöst sjuka som drack av eller badade i vattnet blev friska.

Än idag vallfärdar miljoner varje år till platsen, många av dem är sjuka. Märkligt? Nej. Jesus var (och är) alltid nära människor i nöd, det är självklart att även hans heliga moder är det. Om du åker till Lourdes och hjälper till som volontär så är du det också! Vi kristna är *en enda helig familj* – att det händer mirakel ibland oss är inget att förvånas över, antingen det rör sig kroppsliga eller – viktigare! – *andliga* mirakel såsom hjärtats omvändelse. I Jesu gemenskap på jorden är det naturligt, ja, något man rentav kan förvänta sig. Titta efter noga – under sker här och var!

Kyrkans bön på denna dag:

Barmhärtige Gud, du som kommer till vår hjälp och helar våra brister, låt oss på den alltid rena Jungfruns minnesdag få kraft att resa oss ur synden och utan tvekan eller tvivel fortsätta vår väg till dig.

Särskilda läsningar denna dag: Jes 66:10-14c och Joh 2:1-11

12 februari

ANTONIOS KAULEAS (död ca 901)

När politisk press tvingar en kyrkoledare att avgå blir det lätt kaos i kyrkan. Kejsaren i Konstantinopel tvingade år 867 patriarken Ignatios på flykt och insatte en annan, Fotios, i hans ställe. Näste kejsare ersatte Fotios med sin egen bror, Stefanos. När Stefanos dog valdes den helige ANTONIOS KAULÉAS som fick medla i de bittra partistrider som de påtvingade patriarkbytena hade medfört. Det gjorde han skickligt (och nog med hjälp från påven i Rom). Lösningen blev att alla erkände det som hänt, accepterade det och lade det bakom sig. Kyrkan fick arbetsro – en modell för konfliktlösning på arbetsplatsen.

Helige Antonios Kauleas, du lämnade ditt lyckliga klosterliv för att ta ansvar för en kyrka som splittrats av politiska påtryckningar och statlig inblandning. Be för kyrkan i vår tid som står inför mäktiga och farliga utmaningar, att vi övervinner all rädsla inför framtiden och med stor frimodighet tar itu med det som ligger framför oss.

13 februari

EUSTOCHIA AV PADUA (1433-1459)

Skandalbarnet EUSTOCHIA AV PADUA föddes i det kloster där hennes mamma var nunna, och hölls ifrån henne fast de levde i samma hus. Hon ville själv bli nunna, vilket de flesta andra nunnor var emot, men hon fick ändå. Vredesutbrott och självskadebeteende gjorde henne svår att umgås med. Hon straffades jämt och anklagades för att ha gjort abbedissan sjuk med djävulska medel. Folk från byn stormade klostret för att få henne bränd på bål som häxa. 26 år gammal blev Eustachia sjuk och dog, idag år 1459. Hennes kropp ruttnade inte (och är fortfarande av Gud mirakulöst bevarad). Det började hända under vid hennes grav och kyrkan erkände heligheten hos nunnebarnet som

bara ville tjäna Gud och bli som sin mamma, oavsett vad alla pratade om och trots alla sina inre och yttre problem.

Hjälp oss, saliga Eustachia, med din förbön, så att vi aldrig glömmar att Gud själv är på vår sida, oavsett om andra talar illa om oss och vill stöta ut oss ur gemenskapen.

14 februari

KYRILLOS (död 869) och METHODIOS (död 885)
VALENTIN (dödad på 200-talet)

Valentindagen idag är populär bland förälskade. Den infördes på 1960-talet i Sverige, mest av kommersiella skäl. I dag lär hälften av den svenska befolkningen på ett eller annat sätt markera dagen med en gåva till sin käraste. Vi katoliker minns en verklig VALENTIN, en man som på 200-talet gav sitt liv för sin kristna tro. Flera olika martyrer med namnet Valentinus från 200- och 300-talet är dokumenterade, men man vet nästan ingenting om dem. Enligt en sen medeltida helgonlegend ska Sankt Valentinus ha återgett synen åt sin fångvaktares dotter. Kopplingen till romantik och kärlek gjordes på medeltiden, kanske tack vare den folkliga föreställningen att fåglarna i mitten av februari söker och finner sin partner. Den äldsta bevarade Valentinhälsningen är från 1477, då den unga Margery Brew i England skickade en hälsning till sin trolovade John Paston som hon kallade sin "worshipful and well beloved valentine".

Men kyrkan firar idag främst de heliga KYRILLOS och METHODIOS fest. De är skyddshelgon för hela Europa. De två grekiska bröderna missionerade på 800-talet bland de sydslaviska folken, vars språk de behärskade, och med stöd av påven i Rom. Många ansåg att gudstjänst endast skulle firas på något av de tre "heliga" språken som funnits på Jesu kors, hebreiska, latin och grekiska (Joh 19:19-20), men bröderna stod på sig – de införde gudstjänst på sydslavernas eget språk och konstruerade det glagolitiska alfabetet, som blev förlaga till den kyrilliska skriften som används i Ryssland, Ukraina, Bulgarien, Serbien och Montenegro. Kyrillos översatte också Bibeln. Hans grav finns i kyrkan San Clemente i Rom. Methodios vigdes till biskop av påven och ligger begravd i Velehrad i Tjeckien. Deras mission bar rika frukter. De heliga bröderna blev, liksom vännerna Paulus och Barnabas, till *ljus för hedningarna* (Apg 13:47). Jesus hade instruerat de lärjungar han sände ut att de skulle äta *det som sätts fram* (Luk 10:8): missionärer ska bli en del av den kultur de vill i dialog med. Därför också dela deras språk. Gud vill förstås och tillbes av alla folk – och han vill använda oss, dig och mig, som sina tolkar. Bröderna är ekumeniska förebilder och påminner om att kristendomen på vår kontinent andas med två lungor (enligt den helige Johannes Paulus II), den östliga och den västliga traditionen.

Kyrkans bön på denna dag:

Herre, vår Gud, du som genom bröderna Kyrillos och Methodios skänkte trons ljus åt de slaviska folken, upplys vårt sinne, så att vi fattar tron med både hjärta och förstånd och enas till ett folk, som dyrkar dig i den sanna läran och den rätta lovprisningen.

Särskilda läsningar denna dag: Apg 13:46-49 och Luk 10:1-9

15 februari SIGFRID (död 1040)

Vid denna tid varje år är det stor skinmarknad i Växjö, Siffersmässan. Det är den helige biskopen SIGFRIDs dag, Smålands och Västergötlands apostel på 1000-talet, grundaren av Växjö stift. Han kom hit från England och skall ha döpt Olav Skötkonung. Hans systersöner Unaman, Sunaman och Vinaman dödades, och Sigfrid hittade deras avhuggna huvuden flytande i ett träkar på Helgasjön vid Växjö (han avbildas därför i kommunens nutida vapen stående över vatten). Kungen fick förövarna att betala ett stort skadestånd som Sigfrid köpte mark åt kyrkan för. I Växjö ger han idag namn åt bl.a. en rättspsykiatrisk klinik och en folkhögskola – och så alltså Sigfridsmarknaden. Minnet av våra apostlar dör aldrig!

Kyrkans bön på denna dag:

Allsmäktige, evige Gud, du är oss nära alltid och överallt, och du förhärlogas i dina under med de heliga. Vi ber dig att i din barmhärtighet lyssna till den helige Sigfrids bön och skänka oss din nåd i samma mått som du har givit honom himlens härlighet.

Särskilda läsningar denna dag: Jes 52:7-10 och Luk 5:1-11

16 februari FILIPPA MARERI (ca 1200-1236)

Filippa var en ung flicka i en förmögen familj i Rieti, nära Rom, som en gång hade den helige *Franciskus av Assisi* (se 4/10) som gäst i sitt hem då han predikade i trakterna. Han fick henne att vilja ägna sitt liv åt fattigdom och förening med Kristi lidanden. Hon var då redan bestämd för giftermål, men liksom den helige *Clara av Assisi* lät hon klippa av håret, gick i fula kläder och stängde inne sig i ett rum för att förhindra bröllopet. Hon lämnade hemmet – bara det en skandal – och samlade likasinnade kvinnor kring sig i. Franciskus gav dem en broder som andlig ledare samt den helige Claras stränga ordensregel. I motsats till Clara levde Filippa inte länge. Den modiga och radikala kvinnan dog ung i en smärtsam sjukdom och fick så följa sin korsbärande Herre på ett helt eget sätt.

Heliga Filippa, du visste att de som följer Herren inte skall vandra i mörkret utan ha livets ljus. Du fick kämpa dig fri för att kunna följa hans röst. Man skakade på huvudet åt din självvalda fattigdom och grät över din undergång. Må du nu, framme vid målet, be för alla som hör Guds kallelse men frestas att bli kvar i sitt mörker.

17 februari

**DE SJU HELIGA GRUNDARNA AV SERVITORDEN
(1200-talet)**

Sju vänner var de, visserligen fromma men även inblandade i väpnade lokala konflikter. År 1233, på Marie upptagnings dag (15/8), visar sig den heliga Jungfrun för dem och uppmanar dem att dra sig helt tillbaka från världsliga ting. De blir DE SJU HELIGA GRUNDARNA AV SERVITORDEN (Marie tjänares orden), som särskilt minns Marias sju smärtor (15/9) och utför socialt arbete sedan århundraden. Har du två-tre fromma vänner är du stark som en mur. Sju – då är ni en armé.

Kyrkans bön på denna dag:

Herre, låt oss efterlikna de heliga sju bröderna, som i hängiven kärlek till Guds moder förde ditt folk allt närmare dig.

Särskilda läsningar denna dag: Rom 8:26-30 och Matt 19:27-29

18 februari

SIMON – ”Herrens broder”

Polisrazzior och flera hundra års förföljelse i romarriket förstörde mycket av urkyrkans litteratur. Men år 325 – när den tiden var över – satt kyrkohistorikern Eusebios i Palestina med många källskrifter som hade överlevt. Via honom, kombinerat med Bibeln, lär vi att dagens helgon SIMON (Symeon) var son till Josefs bror Klopas (Luk 24:18) vars hustru var syster till jungfru Maria (Joh 19:25). I Bibeln kallas denne Simon för ”Herrens broder” (Mark 6:3) men ”bröder” sa man även om kusiner i Bibelns värld. Efter mordet år 62 på kyrkans ledare i Jerusalem, aposteln Jakob den yngre, och Jerusalems förstörelse genom romarna år 70, valdes Simon till biskop i Jerusalem av de ännu levande apostlarna och släktingarna till Jesus. Han var ett levande vittne om Jesu egen förkunnelse, till stor irritation för dem som ville ändra på tron – heretikerna. Sådana personer angav honom till de romerska myndigheterna och den uråldrige mannen torterades i flera dagar innan han korsfästes. Så dog den helige Simon för sin tro på Jesus – som dött på samma sätt för honom och hans frälsning.

Helige Simon av Jerusalem, be för alla som vill bevara tron oförfalskad och fri från modeströmningar. Må katolska kyrkan alltid förbli trogen det apostoliska arvet och det vittnesbörd som du stod för.

19 februari

KONRAD (1300-talet)

Smyger du bort när du har förstört något och låter andra stå för notan? Den helige KONRAD (Corrado) från Piacenza (1300-talet) satte under en jakt eld på några buskar för att få ut en hjort ur dess gömställe. Elden spred sig och förstörde åkrar och gårdar runt om. En fattig man greps och dömdes till döden. Först då erkände Konrad. Den 25-årige Konrad och hans fru Eufrosina fick betala allt de ägde i skadestånd. Sedan valde han att leva som eremit i tjänst åt sjuka. Hon valde att gå in i den heliga Claras orden. Hur ärlig skulle DU ha varit i deras läge?

Helige Konrad, du stod för ditt misstag och Gud gjorde dig till en helig man. Genom din förbön botades många sjuka. Be för alla som idag bär på hemliga brott att de söker förlåtelse hos Gud och – så långt det är möjligt – försoning med dem som drabbats av det de gjort.

20 februari

EUCHERIUS (Ca 694-738)

”När jag nu så flitigt dödar muslimer i krig, så är det väl bara rätt och rimligt att kyrkan betalar mina soldater” – så verkar Karl Martell, frankernas starke ledare på 700-talet, ha tänkt när han krävde pengar av den unge populära biskopen av Orléans, den helige EUCHERIUS. Men kyrkoledaren vägrade betala. Då fördrevs han, först till Köln och sedan till ett stängt kloster. Kyrka och politik är inte totalt skilda världar, båda sidor kan förvänta respekt och stöd från varandra, men kyrkan har rätt att själv avgöra när och hur den agerar. Om kyrkan blir statens förlängda arm är den förslavad och kan inte längre vara en kritisk instans som talar i Guds namn.

Helige Eucherius, folket älskade dig för din vänlighet och fromhet, men maktens män avskydde dig för dina krav på kyrkans oberoende av staten. Be för vårt land, där statsmakten i hundratals år har dominerat kristenheten och folket tappat kontakten med evangeliet. Må Sverige få en fri, enad och modig kristenhet som sätter Guds rike över politiska hänsyn.

21 februari

PETRUS DAMIANI (Ca 1006-1072)

När korruption och likgiltighet växer i kyrkan frestas många fromma att vända ryggen åt allt och dyrka Gud för sig själva. Munken PETRUS DAMIANI fick inte göra så fast det var vad han ville. Påven drog in honom i sin kamp mot simoni (handel med biskopsämbeten), mot moraliskt förfall i prästerskapet och som troubleshooter vid konflikter. Petrus var sträng i sina predikningar och skrifter (liksom han var oerhört hård mot sig själv). Han måste också ha varit en skicklig förhandlare, han var nämligen framgångsrik. Så var han med om att genomtrumfa att endast kardinaler (inte världsliga makthavare) skulle välja en ny påve. Hans ständiga önskan att få dra sig ur allt och bara vila i bön uppfylldes aldrig. *Nu vilar han ut hos alla som ”levde i gemenskap med Gud” (1 Mos 5:24). Medeltidens brinnande samvete och kyrkolärare dog år 1072, ungefär idag.*

På sin egen gravsten lät han sätta orden: *Vad du är, var jag. Vad jag är, kommer du att bli. Tänk på mig.*

Ord av den helige Petrus Damiani om eremitlivet, den ensamhet med Gud som han sökte i sin ungdom men som han sedan aldrig fick tid med:

*Underbara öken:
tillflykten undan världens förföljelse,
vilan för den betungade,
trösten för den sörjande,
svalka bortom världens hetta,
skilsmässan från synden,
friheten för själen!*

Kyrkans bön på denna dag:

Låt oss, allsmåttige Gud, som den helige biskopen Petrus sätta Kristus främst av allt och med iver tjäna din kyrka, och så med honom nå den djupa glädjen i evighetens ljus och liv.

Läsningar på denna dag: 2 Tim 4:1-5 samt Joh 15:1-8

22 februari

DEN HELIGE APOSTELN PETRUS BISKOPSSSTOL

Kunga-tron, dom-stol, läro-säte: Särskilda personer får särskilda sittplatser. Dagens fest – PETRUS BISKOPSSSTOL – visar fornkyrkans vördnad för kyrkans ledare. Kyrkohistorikern Eusebios berättar omkring år 325 att man då ännu kunde se aposteln Jakob den yngres fysiska biskopsstol i Jerusalem. Så var det kanske också med Petrus stol i Rom, även om han levde livet farligt och antagligen ständigt fick byta adress, utan någonstans att vila upp sig – precis som sin herre och mästare (Matt 8:20; Luk 9:58). Längst framme i Peterskyrkan – under fönstret med duvan som symboliserar den helige Ande – ser man i altaväggen en mäktig, fantasifullt formad stol, tillverkad på 1600-talet. Därinne göms en relik, en verklig stol som gavs åt påven år 875 och som några påvar sedan dess använt. Men det är knappast aposteln Petrus verkliga stol. Dagens fest är mycket äldre. Under dessa februaridagar firade antikens hedniska Rom de avlidna och satte mat och en stol (cathedra) fram till dem. För att *inte* förknippas med detta betonade de kristna från 300-talet att Petrus stol enbart var symbol på hans ämbete och man firade då dagen han upptog detta ämbete i Rom. Att fira denna fest idag är alltså inte att hedra en möbel utan att tacka Gud för hela kyrkans enhet, för den fasta punkten som den levande påven i alla tider utgör, enligt Kristi vilja (Matt 16:18).

Dagens läsningar ger oss den ödmjuka inställningen till ämbetet som Petrus ägde: han vet att han ska vara herde men inte herre för sin hjord. Han önskar att alla hans efterföljare i tjänsten ska se sig själva så (1 Pet 5:1-4; jfr 2 Kor 1:24). Petrus känner till sin egen svaghet och har ofta bittert ångrat sin feighet i det avgörande ögonblicket. Det är uppseendeväckande att just han av Jesus kunde kallas för Klippan, den fasta punkten som kyrkan skulle byggas på (Matt 16:13-19). Där ser vi kristendomens djupaste fundament: *ödmjukheten* – vetskapen att vara älskad och utvald utan att kunna förtjäna det. Får du inget annat ut av denna dag än mer ödmjukhet så har du vunnit mer än någon annan.

Jesus lät en gång Petrus få en väldig mängd fisk i nätet. Då kastade han sig ned och utbrast: ”Lämna mig, herre, jag är en syndare”. Men Jesus svarade: *Var inte rädd, från denna stund skall du fånga människor* (Luk 5:10).

Kyrkans bön på denna dag:

Allsmäktige Gud, du som grundat din kyrka på den apostoliska beännelsens klippa, låt oss aldrig rubbas i vår tro utan ha vårt fäste där genom alla tidens stormar

Läsningar denna dag: 1 Pet 5:1-4 och Matt 16:13-19

23 februari

POLYKARPOS (dödad 155/156)

Ett halvt sekel efter sin uppståndelse och upptagning till himlen visade sig Jesus för Johannes, som i Johannesevangeliet kallas för ”den lärjunge som Jesus älskade” (t.ex. Joh 13:23). Den gamle aposteln var nu fånge på ön Patmos och skrev ned vad Jesus sa (Uppenbarelseboken i slutet av Nya Testamentet). Jesus hälsade bl.a. till den fattiga och förföljda församlingen i *Smyrna* (Upp 2:8-11) och förberedde den på kommande lidanden: ”Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets segerkrans.” En ung man där – den helige POLYKARPOS – hade undervisats av denne Johannes liksom av andra apostlar (detta vet vi genom hans elev, den helige *Irenaios*). Polykarpos blir sedan Smyrnaförsamlingens biskop. År 155/156 dras Polykarpos, nu uråldrig, in i stadens arena på den blodtörstiga och kyrkofientliga publikens begäran. När han erbjuds frihet ifall han förbannar Kristus svarar han: ”I åttiosex år har jag tjänat honom, och han har aldrig gjort mig någon orätt. Hur skulle jag kunna smäda min konung, som har frälst mig?” Stadens judar och hedningar samlar snabbt ihop ved och kvistar och bränner honom levande på bål. Ögonvittnen skrev ned den skakande berättelsen direkt och spred den i kyrkorna. Det är den äldsta martyrb berättelsen som vi har utanför Bibeln, och den tidigaste text vi har där ordet ”katolsk” förekommer.

Berättelsen om Polykarpos martyrium är exakt: han avrättades 23 februari – i dag alltså – kl. 2 på eftermiddagen. Vi hör också hur de kristna samlar och vördar helgonets brända benrester, dessa relikier sägs vara ”mer värd än ädelstenar och värdefullare än guld”. När

judarna visar sitt ogillande av detta och hånar dem för att glömma Kristus och nu dyrka den här mannen i stället svarar de kristna vännerna enligt berättelsen:

De fattar inte att vi aldrig kan överge Kristus. Ty honom tillber vi, han är Guds Son. Martyrerna visar vi den kärlek som tillkommer dem som Herrens elever och efterföljare genom sin oöverträffade hängivenhet mot sin konung och lärare.

Det är katolska kyrkans urgamla lära: vi *tillber* Gud och vi *vördar* helgonen. Där finns en stor skillnad. Katolska kyrkan lär och för vidare vad apostlarna lärde oss och vad deras efterträdare anordnade. Vill du veta vad ursprunglig och autentisk kristendom är, så är det till katolska kyrkan du ska komma.

Kyrkans bön på denna dag:

Du Herre över hela skapelsen, som gjorde den helige Polykarpos till ett av dina blodsvittnen, låt oss på hans förbön få dela Kristi bågare och genom Andens kraft stå upp till evigt liv.

Läsningar på denna dag: Upp 2:8-11 samt Joh 15:18-21

24 februari

ETHELBERT (död 616)

Den helige ETHELBERT regerade som kung i England under 56 år (han dog år 616). År 597 tog han – ännu hedning – vänligt emot de missionärer som påven Gregorius den store sände dit. Efter att ha varit skeptisk i början blev han själv kristen och främjade kyrkans sak – till stor glädje, kan man tänka, för hans hustru, den franska prinsessan Bertha, som själv var kristen.

Vi vet att Ethelbert ställde sina frågor och fick de svar han behövde. Det finns ett motstånd mot det kristna budskapet som är bra och inte fientligt: viljan att kritiskt ta reda på tron så att man utan någon press kan ta ställning i lugn och ro. Många som argumenterar emot oss är egentligen på väg att bli för oss – som Ethelbert.

Helige Ethelbert, du valde Kristus fritt och ville att även ditt folk skulle göra så. Be för den kristna missionen i hela världen att den lyckas omforma våra samhällen i Kristi anda, i full respekt för enskilda människors frihet och samvete.

25 februari

VALBORG (Ca 710-779)

VALBORG (Valburga/Walpurgis), dotter till två helgon (Richard och Wunna av Wessex), föddes i England men verkade som abbedissa i den tyska missionen nära sin

farbror, den helige Bonifatius, och sina bröder (också helgon) Willibald och Wunnibald. Hon var högt bildad och ledde både ett manligt och ett kvinnligt kloster. Hon bör ha varit kunnig om alla sorters örtmediciner och sägs ha botat sjuka och utfört under. Hon ska ha dött idag, år 779. Valborgs namn är besläktat med en hednisk gudinnas namn. När hon helgonförklarades 1 maj år 870 var påvens tanke nog att konkurrera ut en vårfest till dennas ära genom att lägga *abbedissans* Valborgs fest på detta datum. Kvällen innan – 30/4 – blev då ”Valborgsmässoafton”. Men folktron fortsatte förknippa dagen med magiska vår-ritualer som att tända bål för att jaga bort häxorna till Blocksberg (Blåkulla), resa majstång och annat som kristendomsfientliga krafter, inte minst nazisterna i Tyskland, försökte återuppliva på 1900-talet. Till den svenska varianten hör ungdomarnas toksupande den kvällen.

Vid Valborgs grav i Eichstätt flyter än idag en vätska från klippan, som pilgrimer kan få i flaskor, ”Valpurgisolja”, som anses ha en botande verkan. Vätskan undersöktes vetenskapligt 2011 och visade sig vara pH-neutralt vatten med hög hårdhetsgrad – inget annat. Att använda ”heligt” vatten från en pilgrimsort är utmärkt. Men om du tror att vattnet verkar automatiskt med magisk kraft, då är du hedning och långt ifrån allt som den verkliga Valborg stod för. Vad ska man då ha sådana saker till? För att minnas och vörda ett helgon och som ett sätt att be om Guds bistånd – om han vill.

Heliga Valborg, be för dem som förvränger våra kristna traditioner till meningslösa fester. Må vi på din förbön få uppleva en kulturell omvändelse som för oss tillbaka till den katolska tro som du och din heliga familj gav oss i arv.

26 februari EDIGNA (död 1109)

Hade hon bara fått tjäna Kristus som *ogift jungfru*, då hade den saliga EDIGNA aldrig rymt och gett sig ut på måfå. I Bayern (Puch) stannade oxarna som drog hennes kärra plötsligt och en ringklocka hon hade med sig ringde. Där slog hon sig ner och bodde 35 år i en ihålig lind. Det urgamla trädet lever fortfarande och står så nära kyrkan att det berör dess vägg. Den anspråkslösa Edigna undervisade alla som besökte henne om tron och lärde dem att läsa och skriva. Hon dog idag år 1109 och hennes (förmodade) grav hittades 1979. Vart tionde år spelar ortens invånare än idag upp ett Edigna-spel till minne om det hemlösa helgonet som hittade ett hem hos dem.

Saliga Edigna, be för oss att vi välkomnar alla som flyr på grund av sin tillhörighet till Kristus och som behöver vår hjälp. Må vi ta emot dem som vore de Herren själva.

27 februari BALDOMERUS (död ca 661)

Tänk om du och jag och alla som läser det här bestämde oss för att testa en sak: i dag hälsar vi alla vi möter med orden ”I Guds namn: tack för allt!” (*In nomine Domini gratias*

semper). Det gjorde den helige låssmeden BALDOMERUS (Galmier) från 600-talets Lyon. Han hälsade även fåglar med liknande ord när han matade dem. Han var väldig generös och gav bort allt han kunde vara utan (och sådant han inte kunde vara utan, sina arbetsverktyg). Vad är vi rädda för, egentligen?

Helige Baldomerus, du skämdes inte för att visa din tro och var alltid redo till goda gärningar. Be för oss som spiller så mycket tid, så mycken konversation, på allt annat än Gud.

28 februari

DANIEL BROTTIER (1876-1936)

Det vimlar med dolda helgon kring oss, men bara få blir helgonförklarade. Ta dagens helgon, den salige prästen DANIEL BROTTIER från Frankrike som dog 1936. Åtta år som missionär i Senegal gjorde honom sjuk. Då återvände han hem och samlade i stället pengar till katedralbygget i Senegals huvudstad Dakar. Under första världskriget 1914-18 sprang han ständigt runt på fronten, med kulorna vinande om öronen, för att ge sakramenten åt sårade och döende soldater. Vi är, som Hebreerbrevet skriver, ”omgivna av en sky av vittnen” (Heb 12:1). De tar oss vid handen och leder oss till himlen. Vi ska lita på att de ber för oss. Vi är aldrig ensamma.

Salige Daniel Brottier, du gjorde Kristus närvarande bland fattiga i Afrika och mitt i krigets värsta helvete. Be för oss som idag är kallade att vara Ordets tjänare i en plågad värld. Må vi, var och en på sin plats, vara en ny Kristus för vår nästa.

29 februari

OSVALD (död 992)

I dag, år 992, på detta sällsynta datum, dog den helige biskopen OSVALD av York och Worcester. Han höll just på att tvätta de fattigas fötter, som han brukade göra varje dag under fastetiden. Oswald var av danskt ursprung. Han motverkade förfallet bland stiftspräster som hade börjat gifta sig och ersatte dem resolut med munkar. När det inte är skottår firas den beslutsamme biskopen 28/2.

Helige Oswald, långt från ditt hemland tjänade du Guds kyrka och genomdrev reformer som skulle stärka moralen. Be för alla som följer Jesus, att de utan fruktan för människor vågar ta de steg som de inser måste tas.